

Ik ben Karis. En ik ben Halina.
Maar haal het wel even. Jij hebt namelijk heel goed nieuws, volgens mij.
Ja, lieve luisterhuis. Wij komen terug.
Er komen nieuwe afleveringen van Karisen Halina.
En dat is A. Heel leuk. B. We zijn er elke week.
En C. Op Pauline!
Dat moet met een Groningsaccent.
Ons weet mens niet dat jij Halina bent die Karis nadoet.
Nee, je bent Halina weer. Sorry, pardon.
Dit is zo, meta. Ben ik nou Karis die Halina nadoet van Halina die Karis nadoet?
Maar je kan dus wel naar ons luisteren zonder reclames.
Dat is wel even een belangrijk punt.
Zonder reclames? Hoeg. Leuk.
Gewoon lekker vrijdoor associeren zonder die commerciële boodschappen.
Wil jij ook twee maanden gratis luisteren naar Padimaal?
www.karisenhalina.nl
Dus, kom als graad eens beluisteren.
Ja, snel een beetje.
Hai, hai.
De strand.
Zij was jarenlang het gezicht van een vochtig toiletpapiermerk.
En zij speelde heel lang een bozertovenaar eens.
Hier zijn Halina Rijn en Karis van Houten.
Deze aflevering gaat over theater.
Theater? Wat spannend!
Ik ben daar in opgegroeid theater, toch?
Wat was je allererste professionele?
Wat was je allererste profess...
God, Samar, laat maar.
Ja, wat was mijn professionele theaterervaring?
Ja, je allererste stuk echt je rol.
De allererste rol die je speelde na school.
Na school, maar waar je voor betaald werd.
Ja, wat is dat?
Polypietium in Dijk Rocheenoper, de 3-Penny Opera.
Dat vind ik wel heel leuk.
Coasterpstra? Nee.
Dat was wel bij het Noord-Nederlandse toneel, klopt.
Ja, dat heb ik toch nog best wel redelijk goed geheugd.
Mijn eerste rol was Ophelia en Hamlet, ik weet nog zo goed.
Ik zat op de toneelschool en toen had ik een toneelschool gezien...
...van de Trust, het was een klas van Arnhem.
De toneelschool in Arnhem, die waren gewoon verder gegaan.
Die hadden een eindexamenvoorstelling gemaakt met The Boermans.

Die toen acteur was en helemaal geen regisseur.
Die had dan hun geregisseerd voor een eindexamen...
...of had ze, hun, weet ik veel wat.
Who cares?
En toen hebben ze besloten, we gaan een toneelgroep oprecht aan.
En toen heeft mijn moeder, dat moet je ernaar geven.
Toen ik twaalf was, heeft ze me meegenomen naar het Grand Theater in Groningen...
...om dus een voorstelling van die klas met hem te zien en die heette Oorlog.
En dan was ik toen zo van onder de indruk.
Het ging allemaal naakt, het was heel extreem.
Toen heb ik meteen te een brief geschreven, was ik twaalf.
Mijn moeder ja, tuurlijk schrijft die brief.
En ja, kan ik me aansluiten bij jullie zelfschap.
Nou, nooit eens op teruggooien.
En toen later, toen ik op de toneelschool zat...
...toen gonsend het in de wandelgangen dat zij hemlet gingen doen...
...en dat ze voor het allereerst in al die jaren...
...wat ze waren inmiddels super succesvolle theatergroep geworden...
...twee jonge mensen zouden aantrekken.
Dus waar ze alles zelf deden, alle rollen altijd zelf speelden...
...wielden ze nu twee jonge spelers hebben.
Eentje zou hemlet spelen en eentje ophelia.
Nou ja, ik wist al meteen.
Dat moet ik worden.
Ja precies.
Nou, alsnel wel derg dat Jacob Dara weg.
Jacob Dara weg!
Dat die...
...bekend van de bekende serie...
Wat is het?
Clem?
Clem.
Jacob Dara is een zeer gerenomeerd theateracteur.
Ik maak echt een grap.
Is de beste acteur van het land zo'n beetje...
...en niet de beste, want dat mag je ook weer niet zeggen.
Nou, wel één van de beste.
En hij werd dus hemlet, dat had ik ook al gehoord...
...en toen hoorde ik dus dat ik auditie mocht doen.
Toen had Teurus, Teuboermans...
...die had zich...
...saan met vrouw Kvokke maken, die nog...
...was een filmregisseuse.
Die organiseerde audities voor een daadwerkelijke film...

...en Teude toen het tegenspel, en die dacht...
...ik doe dat tegenspel en ondertussen komen...
...al die vrouwen auditie doen.
Dan kan ik meisjes en dan kan ik er een...
...kan ik een paar uitkiezen die ik interessant vind.
Nou, toen deed ik dat dus, nou, daar werkte ze eruit gekozen.
Toen moest ik naar Amsterdam met de trein...
...om die auditie voor ophelia te doen.
Ik weet nog zo goed.
Toen kwam ik binnen op de Kloveningsburg...
...maar die reining graag in voor mij naar binnen.
En toen dacht ik al laat maar...
...want ik wist dat zij heel goed was.
En toen...
We moesten dus allemaal twee monologen leren.
Ik weet niet meer precies.
En toen zat Teuder achter een tafeltje...
...met een regieassistent om...
Ik voelde gewoon, dit is het.
Want als ik dit word, dan is m'n kostje gekocht.
Dan ga ik ophelia...
Dat was precies hoe ik wilde debuten.
Ik had daar ook een hele idee over.
Ik was helemaal gek in m'n hoofd.
Aan die monoloog.
Waarom begint die monoloog?
Dat weet ik niet meer.
Ik weet wel een andere monoloog.
Laat maar.
Inderdaad. Laf uit, man.
Heb je even.
Ik onderbrak je dus.
Ik zeg letterlijk...
Jij hebt ook met teugewerkers.
Ik zeg een half zin.
Ik zeg...
Stop maar even.
Toen dacht ik echt...
Voor de luisteraar die dat niet weet...
Hij onderbreekt je gewoon...
Echt om het woord zo'n beetje.
Om een regiaanwijzing te geven.
Het eindelijk is dat fantastisch.
Want ik heb alles van deze man geleerd.

Ik ben enorm schatplichtig aan hem.
Hij heeft me elke basisregel van spelen geleerd.
En de allergrootste spirituele wijsheid eigenlijk.
Terwijl die man is misschien helemaal niet spiritueel.
Maar hij zei altijd, focus je niet op jezelf.
Focus je alleen op je tegenspeler.
Het gaat niet over jou.
Hoe je je handjes houdt.
Hij zei, wees gewoon bezig met de ander.
Acteren is reageren.
Ik liep dat gebouw uit.
Ik weet nog heel goed.
Hup was zijn regioassistent.
Hij had een hondje.
Dat was het enige waar ik kan van werd.
Ik liep dat.
Ik was wel een beetje zo'n vervelend kind.
Die op de tefneelschool...
Iedereen vond eigenlijk alles wat ik deed wel top.
Ik had nog nooit gehoord...
Stop maar even.
Dit klopt niet wat jij doet.
En toen heb ik gewoon niet geslapen...
Totdat die uitslag kwam.
Het was echt opleefend dood voor mij.
Toen ik belde.
Er gaat een telefoontje komen.
Lach ik in dat studentenhuus op de grond in Maastricht.
Ik ben echt te hyperventileren.
En toen zei Teu van...
Ik wil niet alleen dat je deze rol speelt...
maar ook shopping en fucking.
Dat was een toneelstuk.
We bieden je een vast contract aan.
We hebben de school gebeld.
Maar je hebt een onvoldoende beweging.
En ik heb ze beloofd...
dat ik je wat bijletst toch geef in beweging.
Nou, dat was echt zo'n life changing moment voor mij...
dat ik dacht...
Het gaat beginnen.
En dat gevoel heb ik nooit meer.
Dat heb ik zo depressief over.
Die magie, het gaat beginnen.

En toen werden allemaal dromen ook echt waar.
Want dat was gewoon...
zo vet die ervaring.
Die hemelend ervaring.
Ook verschrikkelijk.
Maar ik was zo nerveus...
voor mijn god, voor mij.
En in een bepaalde zin nog steeds...
omdat hij zo getalenteerd is.
Ik sleep gewoon niet.
Als ik wist dat morgen m'n zijnen...
dan sleep ik de hele nacht niet.
Ja, ik heb echt niks met theater.
Ik heb niks met acteren.
Ik heb niks met theater.
Ik heb niks met podcast.
Ik heb niks met phones.
Ik heb niks met de studio.
Daarom ga ik nu weg.
Daarom heb ik een aflevering over theater.
Maar ik heb niks mee.
Deze aflevering gaat dus over theater.
Ik wil je dat ik ook nog iets over zeg.
Ik word zo enthousiast van deze aflevering.
Ik zie het, die leeft allemaal op.
Je moet toch weer toch die bunnen op misschien?
Nee, misschien wel.
Maar overregisteren.
Dat is toch waar ik vandaan kom.
Ik denk dat je het op een gegeven moment nog een keer komt.
Ik ga jou registeren, dat weet ik ook.
Dat wil ik echt heel graag.
Maar laten we het nu nog niet zo verklappen.
Weet je niet meer, we vergeten.
Een draak van Paragulan.
Nee, maar oké.
Zal ik iets vertellen over mijn auditieervaring?
Graag.
Ik ging naar de Kleinkoest.
Ik heb ook auditie van de Tennis van Maastricht.
Word ik inderdaad ook aangenomen.
Maar ik wilde ook mezelf theater maken
en ook zingen.
Spelen en ook dingen maken.

Dus toen ging ik naar de Kleinkoestacademie.

Ik ging daar auditie doen.

En dan moest je in een zelf gekozen tekst.

Ik had een Remco Camper tekst.

Een liedje.

Ik had samen zijn van Willek Alberti.

En ik had een improvisatie.

Samen zijn.

Samen lachen.

Samen huilen.

Samen door dichtbij elkaar te zijn.

Doctor.

Wil je dat doctor even doen?

Oké, dat komt straks.

Ik ben helemaal aderder.

Ik dacht dat ik ziek was.

Ik ben toch ziek.

Ziek je juist?

Ziek je juist?

Oké.

Even kijken.

Dus ik ga die auditie doen.

Ik had ook een begeleider meegenomen.

Een begeleider?

Ik had een begeleider die ook kan moesten.

Ik had een begeleider die ook kan moesten.

Ik had een begeleider die ook kan moesten.

En ik moest ook nog een eigen acte voorbereiden.

Ik had een trenchesle imitatie.

Ikthoud zoveel van jou.

Wat is dat nou weer?

Ja, ik was aan het schanken met elf leveeser doe.

Maar nee, b  chic.

Nee, dat ga ik nu niet doen.

Ah, oké.

een vraagobsessie voor Paul de Leeuw die in die jury zat.

Ja, want je was een beetje verliefd op hem, toch?

Ja, ik was verliefd op hem.

Het voelde als verliefdheid, maar ik denk dat het eigenlijk meer soort artistieke verliefdheid was en dat hij symbool stond voor waar ik naartoe wilde.

Naar Amsterdam, naar het vrije leven, naar het theater.

Kommer die, ik wilde ook ontsnappen uit mijn eigen jeugd, mijn eigen situatie.

Anyway, dus ik had dat allemaal op Paul de Leeuw geplakt

en die zat dus in die jury.
Dus dan had ik mijn hele ding gedaan, op zich redelijk geslaagd.
En toen zag ik hem naar zitten.
Toen zei ik, ik begeleide ook zo naar mijn kijk
van, doe het niet, doe het niet, doe het niet.
Maar je kon jezelf niet meer stoppen, ik kon niet meer stoppen.
Ik zei ja, maar één ding zeggen.
Het gaat over hem.
Ik kijk iedereen zo naar achter, want Paul zit helemaal achterin.
En Paul zet ook een soort van kijk, wat is dit?
Ik zei ja, ik moet het toch even zeggen,
want deze kans krijg ik misschien nooit meer.
Maar ja, ik droom over je.
En dus ik had ook erotische droom over hem.
Ja, erotisch niet echt, niet echt dit.
Nee, maar dat had een erotische lading voor jou.
Dat had een erotische lading.
Je wist wel dat het idee was of wat?
Ja, dat had ik denk ik, die werd verleken, had ik een beetje...
Gemist, maar niet uithouden.
Maar het maakte ook op dat het allemaal niet uit.
Maar ik wilde gewoon doorhebben.
Ik had droom dat ik over de Wieboudstraat rende
en dat ik Riep Wieboudstraat
en dat ik dan in zijn arme sprong,
als een aapje in mijn hemmel, ze om hem heen klemde.
Ja, ik snap het ook.
Ik had aan je een Dr. Freud.
En toen, ja, heb ik dat allemaal verteld aan hem.
Dat had ik net de auditie had gedaan.
Dus waardoor ik natuurlijk alles wat ik opgebouwd had,
ook meteen weer vernietigd.
Toen was het gewoon een soort cycle of je live werd.
Ze bouwten van, oep!
En dan vernietigd ze het weer.
Zo is ze dames en heren, zo is ze gewoon.
Maar wat was het resultaat van deze auditie?
Dat ik uiteindelijk werd aangenomen,
maar wel met de kanttekening van,
en toen heb ik er een beetje los.
En toen, ja, is gek.
En toen heb ik uiteindelijk...
heb ik nog een soort van workshop van hem gekregen.
En toen gingen we met Riep Wieboudstraat

ook huilen, het lokaal uit.
En toen kwam hij achter me aan.
En toen troost hij die me.
En toen dacht ik, yes, het is gewoon nu,
mijn droom is uitgekomen, ik heb hem nu vast.
En ik ben gewoon helemaal thuis.
Dat is een mooi moment.
Zo lief.
Nou, ik vind het een prachtig verhaal.
Dus we hebben allebei intense auditie-afvaringen achter de rug.
Jeetje, mineetje, mineetje, mineetje.
Maar zoals ik nu heel enthousiast word,
en helemaal in een soort van zevende hemel gevoel terechtgekomen,
heb jij dat ook met de buunen,
met de schmink, de geur van schmink, de college, de kleedkamer,
de artiesten in de gang.
De greenroom.
Niet zo erg als jij denk ik, maar ik kan wel,
als ik het lang niet ben geweest,
dan vind ik de geur van een theater heel lekker.
Ik vind dat het heel goed is,
dat het heel goed houdt op het toneel.
Het idee van samen met mensen iets opbouwen van spanning
en dat het 2,5 uur alleen maar,
dat je alleen maar aan het overleven bent,
op een bepaalde manier,
dat is ook een heel lekker gevoel.
Maar ik werd op een gegeven moment ook heel fanatiek over
dat ik gewoon naar huis wilde.
En ik wilde ook een bepouwen spelen.
Ja, en ook dat, maar nee, maar dat ik...
Gewoon naar huis.
Nee, nee, dat bedoel ik niet.
Mijn voorstander die ook niet heel erg geslaagd was,
maar dat ik dacht, ik vind het een sport nu
om te kijken of ik het in 1 minuut 45 kunnen doen.
Ja, het erger is omdat, en daarom alles is duwaal,
maar precies wat jij net zegt,
die geur van het podium en al die dingen,
dat heeft voor mij iets ontzettend thrillings,
dat ik helemaal enthousiast word,
maar ik kan ook me voorstellen dat ik het doodsbang van word.
Dus het is zo duwaal.
En ook wat je zegt, je moet natuurlijk,

als je toneel doet, iets heel tijd herhalen.
Je moet soms wel 200 keer spelen
en je moet 10 jaar, dus op een gegeven moment
kan je bijna niet voorkomen
dat je inderdaad gaat denken van
ik wil gewoon op tijd naar huis
en dan sta je ergens in maar stricht
en je weet nog dat je dan snachts een bus in moet.
Dus de romantiek die ik voelde
toen ik Ovelia speelde,
dat weet ik ook, dat vind ik zo grappig om aan terug te denken.
Bijvoorbeeld na de repetitie,
dan hoopte ik altijd dat iedereen bleef hangen
en dat een sapje, nou ja, nu zou ik
en die weet hoe snel ik die deur uit moet komen.
Dus dat is zo'n ander, alles was nog spannend.
En de vragen zullen we nog
een ijsje gaan eten, bewijzen, ontspreken
en ook in de bus zitten,
dat vond ik fantastisch.
Dat gaat allemaal weg natuurlijk.
Ik heb dat ook met eerst het
televiseren die ik deed
dat ik ook met iedereen bevriend raakte
en iedereen telefoonnoms uitwisseld
dat ik wilde gewoon nooit meer
dat die familie stopte.
En daarna is dat gewoon...
Maar dat omslagpunt,
ik vond die eerste jaren
ook spelen trouwens,
maar die vond ik echt alle...
Want dat was ook nog een gezelschap,
we doen alles zelf, we doen zelf de bar dienst
ja, dat was gewoon echt
een soort van utopische wereld.
Echt een paradijs.
En waar je allemaal mooie rollen kon spelen
en met elkaar waren er ook heel veel vergaderingen
over welke stukken gaan we doen.
Maar uiteindelijk ontkom je er niet aan,
dat geldt natuurlijk voor elk beroep
dat het ook een baan wordt
en dat je ook...

Dan maakt het niet uit, je wordt wakker ermee,
je gaat ermee naar bed, het is je leven.
Maar als je later denkt, ja, maar ik wil...
dit gewoon een baan is, ik wil niet
dat ik dit moet ademen en leven de hele tijd.
Dat gaat eigenlijk niet, want je kan het niet weleggen.
Dus je staat op en je weet
fuck vanavond moet ik op eigenlijk,
dan wordt dat dan toch?
Zoals nu is mijn stem een beetje hees,
als ik dan vanavond op zou moeten,
zou ik dan deze botkart niet willen doen.
Ja, die stress.
Als je dan ook nog moet zingen,
dan zit je helemaal van, hm, zit je net in...
hm, kijk, nu heb ik een gat in mijn stem, want hoor je...
ah!
Nee, dan moet je weer een stoomapparaat.
Ah! Dat mis ik niet, hoor.
Die totale obsessie.
Maar wat jij zegt, dat absolute
dat je weet, is net een kerkdienst eigenlijk.
Je weet gewoon, we gaan op, dan gaat zich iets
voltrekken hier in absolute zin.
We gaan daar samen met de publiek helemaal doorheen.
En als je dan in een voorstelling zit
die heel erg werkt, maar mensen ook echt
heel geemotiveerd doorraken
en dan is het wel het vetste wat er is.
Ja, het is geweld. En je voelt je toch minder
alleen, als je het voelt dat je het publiek met je
meeademt, je denkt dat ze herkennen iets
wat ik hier staat uit te beelden,
dan voel ik me niet alleen, zij voelen zich niet alleen.
Er wordt zo'n heftige verbinding gemaakt.
Het is echt een rijke kunst.
En dus daarin ook zo doodzonde,
als dat zou verdwijnen.
Het is echt, daar kan niks tegenop.
Er kan echt geen film, niks.
Het is ook echt elke avond uniek.
En als een publiek bijvoorbeeld mat is,
dan beïnvloedt dat volledig de spelers.
Als een publiek heel erg gereageerd.

Als een publiek, je voelt ook de ontroering.
Maar alles waar we de hele dag in die podcast
over praten, namelijk dat je moet geloven
in je eigen unieke pad.
En in het moment moet zijn en niet bezig zijn
met wat anderen van je vinden.
Dat wordt eigenlijk ultiem getest, als je op het podium staat.
Want er zit gewoon een soort...
Monster.
Een monster tegenover je.
P.Bokma noemde het ooit in de volkskranten
een eenkoppig insect of wat even, het publiek.
En dan gaan achteroverleunen.
En hier dit aanschouwen.
Dus het is een hele mooie les in je openstellen.
En gewoon denk ik, het maakt niet uit.
Ik ga dit gewoon doen. Het is het shenanste ever.
Maar ik ga...
En in het moment zijn, terwijl je wel een parcours hebt
wat vast ligt.
Dus wij weten allebei wat ons als text gaat zijn.
Maar we moeten toch proberen om nu weer dingen in elkaar te ontdekken.
Dat is zo...
Dat is eigenlijk heel spiritueel.
Dat is gewoon de diepe waard van het leven.
Zo zie ik het.
Ik denk dat we een heleboel oorloven
en grapjes met elkaar kunnen maken onderling.
Die natuurlijk ook heel leuk zijn.
Dat zit ook wel eens bij Hedda Gabel.
Achterin met...
Mijn naam...
Mike.
Mike Reus.
Die lieve schat van een Mike Reus.
Wij hebben allebei in verschillende voorstellingen vaak mee gespeeld.
We hebben ook allebei in verschillende Hedda Gabelers gespeeld.
Dat iedereen niet in de war raakte.
Dat speelde ik even met een Brabant accent.
Met een krullenbos.
Met opruimen was het een truc van een scene.
En dat heb ik ergens tegen mij gezegd.
Volgens mij heb ik een tia gehad.
Ik heb ook.

En dan moet je zorgen dat je niet lacht.
Die spanning van dat niet mogen lachen
en dat de publiek er daar zitten
en al die verschillende dimensies en lagen.
Lager.
Heerlijk.
Er is natuurlijk altijd een enorme verleiding.
Dat noemen ze dan smieren in onze wereld.
Om dat wel te gaan doen niet.
En dan tegelijkertijd wil je ook de voorstelling bewaakken.
In Amsterdam waar je dan echt met hetzelfde groep
jaar in, jaar uit
heb je dit natuurlijk continu ook.
Dat je altijd en dan sta je in China erg te spelen.
Dat je ook denkt, wat doe ik hier?
En dan als de handscherfsting een grap maakt.
Ik heb ook zo vaak letterlijk in mijn broek geplost.
Lach om dat je gewoon.
En ook omdat die stukken die we deden
ook vaak heel serieuws
en tragisch moeten zijn.
Maar ja, dat hou je ook niet vol.
Dus dan is het soms ook heel prettig, vind ik.
Als iemand een beetje de lol.
Spelde geen idee hoe het heet wedding.
Perfect wedding.
Maar ik noem een rol over.
Wanneer drinkt dat nou tot je door?
Toen heb ik jou gezien.
En dat kan ik niet meer ontzien.
Toen stond je in een sarong of iets.
Met een soort armafot.
Het schaal niet heen.
Ik weet niet hoe ik die dingen, die twee culturen
met elkaar rijden mij even maar.
Je was een soort van Bollywood achter gedans en doen.
En mijn god, wat heb ik daar van je gehouden?
Omdat ik toen ook een rol over heb.
Ik wist al, kijk.
Zoals we hebben kunnen vaststellen.
Beweging is gewoon niet mijn sterkste punt.
Jouw ding.
Dus ik moest een rol over nemen.
Want Ivo houdt er er van om het dans te werken.

Hij heeft ook in Maria Stuart geprobeerd
dat ik als Maria Stuart had die allemaal ideeën over.
Als je helemaal geïnspireerd.
Heel vet die ideeën over dat ik een bepaalde dans moest doen.
Dan moest ik dan elke ochtend voor de repetitie begonnen
om 11 uur.
Ik daar urenlang die dansrepteer.
En toen op een gegeven moment heeft hij gewoon gezegd.
Het gaat er gewoon niet meer.
Hij heeft gewoon die hele danser uit moeten halen.
Want ik had gewoon niet kon.
Ik kon het niet. Het zag er niet uit.
Het was niks.
Toen heeft hij dat uiteindelijk echt gereduceerd
tot iets in beweging met mijn vinger of zoiets naar het.
Het was zo.
Naar deze voorstelling.
Het was een prachtige voorstelling.
Want Jan verswijfeldt de scenograf van Ivo.
Zijn man ook.
Had een hele schouwburg leeggehaald.
Weet je nog?
Het was heel mooi als dat.
En sprookjes achter gevoorstelling.
Maar ik moest dus die rol van Chris Nietfeldt overnemen.
En het waren allemaal ingewikkelde dansen.
En dan staat er zoveel druk op je.
Omdat al die spelers vinden dat natuurlijk super irritant.
Dus jij een fout maakt.
Want zij doen dat al jaren.
En ik moet die af, voor het zo armen van de schaal.
En dat die...
Ik dans.
Dat deed ik naar links.
Moet je ook dit doen?
Bari was er heel goed in.
Prachtig uit te beelden.
En Hade Wiegminis.
Wij hadden toen ook echt zo'n vet ensemble.
En ik hinkel er een beetje achteraan.
En jij...
En jij was gewoon...
Absoluut.
Dit is mijn lievelingsvoorstelling.

Deze wil ik nog 10 keer zien.
Toch gewoon echt...
Ik heb helemaal niks van bakte.
Maar wel heerlijk, ja.
Ik heb ook gewoon helemaal ingekleten.
Een onmogelijk kostuumetje ook aan.
Ik had het natuurlijk.
Je hebt doorheen gebluffd.
Ik heb ook nog...
Ik heb zo'n horror over een rol overnemen.
Dat gebeurde dus heel regelmatig.
We moesten op zo'n hoog niveau presteren.
Toerden over de hele wereld.
Moest ik op een gegeven moment een rol in hotels overnemen.
Van Jan-I-Gosnig, een grote rol ook.
Blank.
Blank.
Jammer weer op die naam.
Camilia of ik voor Amalia weet ik het wel.
Nogmaals niet.
Maar heel belangrijk zit een hele grote, belangrijke monoloog in.
Ik had die rol overgelegd in mijn spel in Tokio.
Jij was ook daar.
Je was niet in de zaal.
Maar toen heb ik zo'n blikhoud gehad.
En ik had dus die rol...
Ik had ook rol overnemen.
Want ik ken mezelf. Ik moet het echt in mijn systeem hebben.
Anders werken mijn ADD-brein werk niet.
Ik moet dat helemaal repeteren van het scratch.
Ik zou ook altijd... Ik ben geen overnemer.
Want je wil het natuurlijk ook weer heel onganst om te zeggen.
En toen zat ik daar...
Ik ben geen bijrolacteur.
En toen zat ik daar.
En toen keken al die acteurs ook zo naar mij.
Nu gaat ze die hele grote monoloog.
Toen 2.000 Japanse geïnteresseerden in de zaal.
En ik heb geen idee.
Toen begon echt bij mij van...
Ik wil dit niet meer.
Dus het werd steeds enger voor mij.
Dat was echt gewoon horror.
Ik heb het ook wel eens gehaald.

Vreeselijk.
En als dat eenmaal gebeurt...
Het gaat niet eens om dat je echt vergeten achter wordt.
Het gaat over de angst die zich ontwikkelt.
Ik heb het wel eens gehaald, wat een hel.
Ik heb het wel eens gehaald in een musical.
Ik deed veel muziektheater.
En dan begon die maat...
De muziek begon al.
Dus dan moet je op een gegeven moment inzetten.
Je kan ook niet meer bluffen dat je nog een soort pauze neemt.
Of iets langer nadenken bent.
Maar die muziek gaat gewoon.
Dus op een gegeven moment...
Hij komt nu. Ik moet nu inzetten.
Dood en...
Ja, dat heeft Chantal Janss mij ook wel eens verteld.
Dat de gevangenis van zo'n liedje...
werd bij mij progressief.
Dus dat werd steeds gekker.
En ik had dat nooit.
Ik had echt de bijna mijn machine te zijn.
Ik wist iedereen's tekst.
Ik was altijd tegene die ook heel erg klokslag hetzelfde speelde.
En toen ik dat eenmaal begon te verliezen...
Toen verloor ik ook echt mijn plezier in het toneel.
En toen kreeg ik dus die fantasie van paardjesmoe.
En dat werd ook een dwangedachte.
Het verhaal van die balletdancer...
die dan tegen publiekpaardjesmoe...
en dan afloopt en nooit meer opkomt.
Dus toen...
en toen spreek ik wat zo mooi is...
dat je echt kan leven in zo'n stuk...
en dat je er troost in vindt...
en al je privéprobleem voor de inkwijd kan...
dat was allemaal weg.
Dat was voor mij ineens alleen maar hel.
Wat jij zegt over dat liedje...
zo werd het hele toneelstuk.
Sommige toneelstuk speelden wij vijftien jaar.
Die begon, die auto begon te rijden, die trein.
En ik kan dat niet uit.
Ik kan dat niet uit, dood.

Ja, dat snap ik heel goed.
En dan de dwang dat je denkt...
want voor iedereen dat kan je ook op een kantoorbaan hebben...
dat je eigenlijk gewoon moet veranderen.
Dat je iets moet veranderen.
Dat je je gevangt, het klopt niet meer.
Je loopt tegen een muur aan.
Want er zijn natuurlijk ook heel veel mensen die blijven...
dat hun hele leven gewoon lekker doen.
En die gaan met pensioen in hun harnas.
Of die sterven er zelfs in.
Maar over theater gesproken...
wat hebben we eigenlijk deze week voor...
voor film aan onze...
We hebben Murder on the Orient Express.
Waar een goede vriend van ons in mee heeft gespeeld.
Die ook jouw tegenspeler is in een film instinkt...
geproduceerd door men op...
sluipreclame.
Is het sluip of sluik?
Ja, sluipk.
Sluipreclame.
Het is deze week schijnt maar Johnny Depp week.
Want hij wordt 60.
Hij opent kan gewoon dit jaar.
Met een gigantische film.
Ik vind het wel inspirerend.
Hij heeft een film geregiseerd, geschreven...
en ze speelt er de hoofdrol in.
Die gaan we nog wel bespreken in de toekomst.
Maar deze film...
hoe heet deze film?
Murder on the Orient Express.
Ik heb een Christy verhaald.
Het is volgens mij een remake ook.
Een film over een trein.
Een detective.
Moord op een trein.
Wie heeft het graag?
Heel veel sterren in.
Ik weet nog dat de Marwon er ging draaien.
Dat het een hele leuke groep was.
Spenderloop en cruise zitten.
Een prachtige vrijdag.

9 juni, half negen.

In shownoods kun je vinden waar je per maonnetwerk precies kunt vinden.

En dan kunnen we lekker met z'n allen naar Marwon kijken.

In de Orient Express.

Hij gaat ook wel lekker in Hollywood.

Ik weet het niet, ik volg het even niet.

Hij is nu weer een van de filmen aan het draaien.

In Buttenland.

Buttenland!

Wil je nog iets zeggen over theater?

Allemaal theater.

Total theater.

Ik spreek volgende week wel weer.

Maar liefde voor het theater hebben we dus allebei.

En we hebben angst voor de buunen en liefde voor de buunen.

Het lijkt me ook wel eens leuk.

Omdat wij dan op een theater gewoon dit gaan.

Of gewoon...

Weet je wat grappig is dat je dit zegt?

Dat wou ik nog vertellen aan jullie allemaal.

Iemand heeft dat ook gesfragereerd.

Iemand zei wanneer gaan jullie op tournee met die podcast?

Als jij terugkomt uit New York.

Hollywood.

Dat heb jij niet gezegd.

Ik heb het niet gezegd.

Want ja, ondertussen heb jij dat aan het doen.

En ik ben weer wat aan het redden.

Dus hoe gaan we dit doen?

We kunnen ook gewoon stoppen met alles.

En alleen nog maar dit gaan we dan live.

Het lijkt mij heel leuk.

Maar ook op tour gewoon echt luchtje broek.

Winterswijk, meppel, Amersfoort.

Gewoon in een busje.

Electro's busje.

Wil jij niks?

Om fiets met houten banden.

Met aardappalen achterop.

Nee, ik ben er voor.

Ik heb ook echt geen zin meer.

Ik heb echt geen zin meer.

Ik ben moe, ik ben moe.

Ik ga naar hormonen.

Ik ga naar een busje.
Ik ga naar meppel, ik ga naar Winterswijk.
En ik zit met jou daar.
Dat is toch leuk.
We gaan gewoon zitten.
En we zeggen, waar wil jullie het over hebben tegen publiek?
En dan gaan we gewoon los.
En dat nemen we op.
Dat is dan ook een podcast.
Maar live met publiek.
Laat het even aan het universum geven.
Of throw it out.
We bestellen nu bij het universum.
En dan zien we wel even of het werkt of niet.
Oké, dank je wel.
Tot ziens.
Alles is toniel.
Karis is dus nu net de studio uitgelopen.
Maar ik wilde nog eventjes vertellen en uitleggen.
Dat er een einde is gekomen aan mijn verblijf in Nederland.
Het was veel langer dan verwacht.
Ik ben hier echt weken blijven hangen.
Ook omdat ik lekker met Jasper Wolf in de weer was.
Mijn cameraman, dus ik kon hem hier ook heel veel werk doen.
En ik vond het heerlijk om vrienden en familie te zien.
En gewoon lekker te genieten van de Schone Legostraten van Amsterdam.
Geen kakkerlakken, geen ratten.
Ja, ik hoorde trouwens dat die hier ook ratten zijn.
Maar goed, die zie je veel minder.
Dat zijn bedeesde verlegenratten die ons stenen leven.
Maar het is tijd.
Het is tijd, dames en heren, voor mij om weer terug te gaan naar huis.
Ik ga nog één keer naar de drogist.
Dat is mijn favoriete stek hier in Amsterdam.
De drogist.
Daar kan ik allemaal attributen kopen.
Zoals tandenstokers, houten tandenstokers kan ik in New York niet vinden.
En dan ga ik me weer overgeven aan Hollywood.
Ik hoop dat jullie wel blijven kijken,
ondanks dat we dan niet meer samen fysiek in een studio zitten.
Tot ziens.